

Գոյով Սուլթանէն ներս, Արեւելեան Սուլ-
տանի հողերուն, զանոնք կը ներկայացնէ անմշակ:
Կ'ըսէ թէ հոն բնակիչները ո'չ կը վարեն և ոչ կը
ցանեն, այլ միայն ձուկ և տեսակ տեսակ գազաններ
կ'ուտեն և մարդակեր են (13—16):

ԿԵՆԴԱՆԱԿԱՆ ԱՇԽԱՐՀ.— Յոհաննէս Թիւ-
թիւնճի երկիրը կը ներկայացնէ վայրենի անասուն-
ներով հարուստ, ինչ որ ճշմարտութիւն մըն է, հաս-
տատուած ուրիշներէ եւս:

Կենդանիներէն կը յիշէ առիւծը (28), փիղը՝
տող 27 և 117, ոնգեղջուրը՝ 27, գոմէշը՝ 114,
եզը՝ 117, ձին՝ 135, էշը՝ 151, սամուրը՝ 157-159,
կապիկը՝ 28: Կը հաստատէ նաև գոյութիւնը տե-
սակ տեսակ խօսուն թռչուններու՝ գեղեցիկ փետուր-
ներով (29—30): Կը խօսի Ձանա լիճին մէջ և շուրջը
գտնուող ծովային ահարկու կենդանիներու մասին,
առանց անուն տալու: Կը հաւաստէ, թէ այս երկրին
ձիերը սրընթաց են (135), իսկ էշերը՝ գեղեցկախայտ,
որոնք թագաւորներու նուէր կը տարուէին (151—
152): Իբր հետաքրքրական նորութիւն՝ կը խօսի
ղառնափա անուն կենդանիի մը վրայ, որուն վիզը
խիստ երկար էր ջայլամի վզին նման, եզէն աւելի
մեծ էր, կռնակը աւելի բարձր քան առաջամասը և
ուռէր խիստ սիրուն մորթ մը կէտկիտուն (153—156):
Հ. Ագոնց զայն կը կոչէ ընձուղտ. արաբացիք զու-
րաֆս կը կոչէին, իսկ եւրոպացիք՝ ճիրաֆա (Ափ-
րիկէ, էջ 525):

Թիւթիւնճի կը խօսի նաև տեսակ մը եզի
մասին, որուն պոչը 40 օխա ջուր ունէր՝ (148—
151), ինչ որ կը թուի չափազանցութիւն: Այս կենդա-
նին հաւանօրէն zebu կոչուած անասունն է, ընտանի
եզի աեսակ մը, որ սապատ կամ կուզ (bosse) ունի ու-